

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

Ἀρχιμ. Γεργάσιος Παρασκευόπουλος
Ἱερεὺς Θωμᾶς Παπαγιαννόπουλος
Νικόλαος Παπαχρήστου
Γεώργιος Σωτηρόπουλος
Ἀνδρ. Παπαγεωργακόπουλος
Θεολόγοι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ & ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ
Ὁρθ. Χριστ. Ἐνωσιν Νέων Πατρῶν
Γραφεῖα: Ἱερός Ναός Παντοκράτορος

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΥΝΙΤΑΙ

Ὁ παρακαλουθῶν τὴν σταδιοδρομίαν τῆς Ἐκκλησίας μας παρατηρεῖ ὅτι παλαίει αὕτη πρὸς σοβαρωτάτους ἐχθρούς. Ἐσχάτως, ἐκτός τοῦ ἀπὸ βορρᾶ κινδύνου, ἐπαπειλεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀναφανέντας πάλιν Οὐνίτας. Δὲν εἶναι μικρὸς ὁ κίνδυνος, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸ Ἰησοῦτικόν των πείσμα. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἑλληνισμὸς ἐθεώρησε τὸν Οὐνιτισμὸν ἐχθρὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους μας. Πάντες γνωρίζομεν ὅτι ὁ Πάπας ἐθεώρησεν ὡς πρώτιστον καθῆκον τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Δυτικὴν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία μας παλαίει ἐναντίον τῆς αὐθαιρέτου ταύτης ἀπειθήσεως τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης. Ὅλα τὰ μέσα, ὅλα τὰ σατανικὰ σχέδια ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σατανικῶν σχεδίων των.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, συνεχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰῶνων, διὰ τοῦ Μ. Φωτίου διέλυσε τὸν σύνδεσμον μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, κηρύξασα τὸν Πάπαν ὡς ἐχθρὸν οὐ μόνον τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἐκτοῖς ἡ Ἐκκλησία μας παλαίει πρὸς μίαν μᾶζαν ἑλλήνων ἀπάτριδων οἵτινες ἐνέδοσαν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τὰς Παπικὰς καὶ ἀνεγνώρισαν τὸ Πρωτισμὸν τοῦ Πάπα, ὑποστηρίζοντες τὴν μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἔνωσιν καὶ ἐντεῦθεν ὀνομάσθησαν Οὐνίται.

Αὕτη ἡ ὁμάς ἐμφανίζεται σήμερον μετὰ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους μας καὶ μάλιστα μετὰ μεγάλης θρασύτητος μέ-

χοι τοῦ σημείου ὥστε ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Οὐνιτῶν νὰ γράψῃ λίβελλον ἐναντίον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀποροῦμεν τί θέλουσι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. Θέλουσι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ γίνῃ Οὐνιτικὴ, δηλ. νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Πάπα; Αἶ, τότε θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχουσι ἐμβαθύνει εἰς τὸ δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὔτε ἔχουσι παρακολουθήσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς πάλης, ἐνεκεν τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ τούτου δόγματος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Δύσεως, ὅπερ δὲν τὸ ἠνέχθησαν οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ τῆς Δύσεως.

Ἄλλ' οἱ Οὐνίται, σήμερον ἐμφανίζονται καὶ ὡς γνήσιοι Ἕλληνες! Αἶ! θράσος μεγαλειτέρων δὲν ὑπάρχει. Οἱ οὐνίται Ἕλληνες! Τοῦτο ἐὰν τὸ ἐκήρυττον εἰς τοὺς Κινέζους, θὰ ὑπῆρχεν ἔλπις νὰ γίνωσι πιστευτοί. Ἀλλὰ τοῦτο λέγοντες εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἔπρεπε νὰ κοκκινίσωσι ὀλίγον! Οἱ Οὐνίται Ἕλληνες! Νομίζω ὅτι καθ' ἕνα πού ἀκούσι τοῦτο γελᾷ. Οὐνίται ἀπάτριδες, Οὐνίται μισοἝλληνες, Οὐνίται καταστροφεῖς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ παραδεχόμεθα.

Ὅτε ὁ Πάπας χάριν τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐδημιουργῆσε τὰς ἀπαισίας ἐκείνας σταυροφορίας δῆθεν χάριν τῶν ἱερῶν Τόπων, πραγματικῶς ὁμως διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἑλληνισμὸν ὀνειρυσόμενος διὰ ὑποτάσσειν πολιτικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, θὰ κατάρθου ἐυκολώτερον καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑποταγὴν, οἱ Οὐνίται, μίσθαρνα ὄργανα τοῦ Πάπα, καταχθονίως εἰργά-

οθησαν ὑπὲρ τῶν σχεδίων τῶν Παπικῶν, μέχρι μάλιστα τοῦ σημείου, ὥστε νὰ διεγείρωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῶν γνησίων ἐλλήνων καὶ κατὰ τὴν τραγικωτέραν ἐθνικὴν σιγμὴν τῆς πώσεως τῆς Κων)πόλεως, καθ' ἣν προὐβάλλετο ἡ ἔνωσις, ὡς τὸ μόνον σωτήριον διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, νὰ ἀναφωνήσωσι μὲ ἐν στόμα: «Κρεῖττον ἔστι ἰδεῖν ἐν μέσῳ τῆς πόλεως φακίολιον βασιλεῦεν Τούρκων ἢ καλύπτραν Λατινικήν.»

Τέλος, ὅτε σύσσωμον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἐξηγήθη ἐναντίον τοῦ τυράννου τὸ 1821 ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, στήνον τοὺς βωμοὺς παντοῦ τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας εἰπατέ μας, ποῖος οὐνίτης, ποῖος ἐπίσκοπος οὐνίτης ἢ ἱερεὺς οὐνίτης, ἐθυσίασθη χάριν τῆς πατρίδος του; Εἶναι ὁμως ἀληθὲς ὅτι μόνον τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν ἐξηγήθησαν κατὰ τοῦ τυράννου ἅτινα κατωκοῦντο ὑπὸ Οὐνιτῶν. Διὰ ταῦτα πάντα οἱ Οὐνίται ἐργαζόμενοι, ὡς ἐργάζονται, κάθε ἄλλον σκοπὸν ἔχουσι, ἐκτὸς τῆς διασώσεως τῆς κινδυνευούσης, ὡς λέγουσι, ἐκκλησίας μας.

Σκοπιμώτερον ὅθεν θὰ ἦτο, ἀποχωροῦντες τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους, ἀφ' οὗ ἄλλως τε παραμένοντες ἐνιαυθὰ καθίστανται πέτρα σκανδάλου, νὰ τραπῶσιν εἰς ἄλλας χώρας, ὅπου δυνατόν νὰ εἶναι ἀνεκτότεροι καὶ χορησιμώτεροι.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Γ.

Εἶπομεν ὅτι, εἰς τῶν λόγων, ὁ ὁποῖος ἀναγκάζεται νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀπλᾶς ὑποθέσεις, ὡς εἰκασίας ἀπάσης τὰς γνώμας, ὅσαι φέρονται ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον ἐξ οὗ ἤρχισεν ἡ δημιουργία, εἶνε καὶ τὸ ὅτι, ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς δημιουργίας δὲν κατακλείεται ὡς αἱ ἐξ προηγουμένων αὐτῆς δὲν ἐπισφραγίζεται ὅλα δὴ διὰ τοῦ «καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα...».

Ἐνταῦθεν δύναται τις νὰ συναγάγῃ ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη ἐξακολουθεῖ ὅτι ἡ διάρκειά τῆς ἡμέρας ταύτης παρατείνεται, ἄχρις οὗ δύστη, ἔνα ἀνατέλλῃ ἡ λαμπρὰ καὶ φωσφόρος ἢ ἀτελεῦτος ἐκείνη ὄγδοη ἡμέρα ὁ ὄγδοος ἀειτὸς αἰὼν, «ὁ ἀνέσπερον καὶ ἀδιάδοχον ἔχων τὸ φῶς, καὶ μία ἡμέρα ἀτελεῦτητος ὢν» ἡ ἡμέρα, τὴν ὅποιαν τόσον ἐξῴνησαν οἱ ἱεροὶ Πατέρες, ἥτις «καὶ πρώτη καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη» καὶ τῆς ὅποιας εἰκῶν, τύπος καὶ προ-ἄγγελος ὑπῆρξε καὶ εἶνε ἡ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου λαμπροφόρος ἡμέρα.

Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν καὶ συνεχίζεται ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, ἐν ἣ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων

τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Καὶ λέγει ὅτι οὐ μόνον ἐξακολουθεῖ ἀλλὰ καὶ συνεχίζεται, διότι, εἰ καὶ ὁ Κύριος κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων, ὧν ἐποίησεν, οὐχ ἦτο, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, ἡ δημιουργικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια συνεχίζεται ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἔργων Προνοίας αὐτοῦ.

Ἄλλ' εἰς ποῖον σημεῖον ἡ μέρος αὐτῆς εὐρισκόμεθα;—Περὶ τὰς πρώτας ὥρας, τὴν δειλὴν ἢ τὸ ἑσπέρα;

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱερῶν Πατέρων, περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς μακρᾶς ταύτης ἑβδόμης ἡμέρας ἐξέπεσαν ἐν τῇ Παραδείσῳ ἐπρώτος Ἀδάμ—ἐφ' ἣ καὶ ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν μεσημβρίαν ἐστυρωθή, διαρρήξας τὸ χειρῶν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, «τὴν ἐν τῇ Παραδείσῳ τομῆθεισαν τῇ Ἀδὰμ ἁμαρτίαν».—«ἦν δὲ ὥρα ὡσαύτως, καὶ ἐστυρωσαν αὐτὸν».—

Κατὰ δὲ τὴν ἀγίαν Γραφήν, οἱ πρωτόπλαστοι, μετὰ τὴν πῶσιν, «ἤκουσαν τὴν κωνὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατοῦντος ἐν τῇ Παραδείσῳ τὸ δειλινόν».

Ἄρα λοιπὸν διαπλέομεν καὶ διαπερῶμεν τὰς μετὰ τὸ δειλινὸν μακρὰς ὥρας τῆς μακροτάτης ταύτης ἑβδόμης ἡμέρας.

Ἄν τὴν ὥρα ὡς ἀρχὴν τῆς πλάσεως καὶ δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου δεχθῶμεν τὸ ἔτος τῶν ἑβδόμη χιλιάτων, τὸ 5008 π.χ., προσθέτομεν δὲ εἰς τὰ ἔτη ταῦτα καὶ ὅσα ἔχουν παρέλθει ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, ἦτοι τὰ 1925—εὐρίσκομεν ὅτι, ἂν καὶ ἔχουν παρέλθει 7433 ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, «ἐν ἣ κατέπαυσεν ὁ Κύριος ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ», συνεχίζεται, καλλωπιζομένη καὶ ἐξωραϊζομένη καὶ διὰ τῶν δημιουργικῶν πράξεων, οἷα εἶνε τὰ θαύματα, καὶ θεῖα καὶ ἱερὰ διδασκαλικά καὶ ἐξαίρετος τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ νέα αὐτοῦ δημιουργία, δι' ἣς ἀνεπλάσθη καὶ ἀνακαινίσθη ἡ παλαιωθείσα φύσις ὅτι ἡ ἑβδόμη ἡμέρα βάλει πρὸς τὸ ἀδηλον τέλος αὐτῆς, τὴν δύσιν τῆς, τελειοποιουμένη, ὡς ἐξάγγελος τῆς θείας ὄγδοης ἡμέρας, «τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοὶ πυρῶμενοι λυθίσονται καὶ στοιχεῖα κτιστομένα τήκονται! καινὸς δὲ οὐρανὸς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπαγγέλλεται αὐτὸς προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ». (2 Πέτρ. 3, 12.)

Ἄρα λοιπὸν πλησιάζομεν πρὸς τὸ τέλος καὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας ταύτης: ἀπὸ ἀνεκτόμενον ἐνχαλινῶς πότε ν' ἀνατελλῇ ἡ ἐξ ὄψεως Ἀνατολή, πρὸς τὴν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἐξ ὄλων τῶν θεῶν δημιουργημάτων νὰ ἀποσφραγίσωμεθα καὶ πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ Νῶε ἡμέρας νὰ φερόμεθα;

Τὰ ἄγρια ζῆα φροντίζομεν νὰ ἐξημερώσωμεν καὶ τὸ γένος ἐκάστου αὐτῶν νὰ ἐξευγενίσωμεν προσπαθοῦμεν. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα διὰ ἐγκαντριμοῦ καὶ ἄλλων μέσων νὰ ἐκπολιτίσωμεν ἀγωνιζόμεθα. Τὰ ἄνθη καὶ ῥόδα διὰ διαφόρων συνδυασμῶν καὶ συσχετίσεων νὰ δελτιώσωμεν καὶ ἐκλεπτύνωμεν ἀποπειρώμεθα. Τὰ ἔτη καὶ τὰς ἡμέρας ἀκριβολογοῦμεν. Τὰ πάντα «καινὰ, τέλεια», φροντίζομεν νὰ κάμνωμεν καὶ μόνον τὸν ἄνθρωπον παραμελοῦμεν: «ὡσπερ γὰρ ἦσαν—οἱ ἄνθρωποι—ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ